

nud: küllap tännawad, — mötlesime, — kui targemaks sawad. — Särgid ja rided said limpo pandud ja wiisin neid linna. Pea täks laew ärra, agga ei tea, minno südda olli wägga raste. Ei ma wöinud sel päwal egga tahtnud tööd tehha; istusin merre randa kiwwi peale ja ütsifilmi watasin laewa peale. Nutsin wahhest, siis jälle piddin naerma, egga tea ma ennam, mis teggin ja mötlesin. Sedda agga tean, et kaua jäin istuma. Laew olli ammo silma eest laddunud, pääw loja läinud, siis tõusfin üllesse ja lätsin ärra; ei südda kutsunud roga, egga unni tulnud peale, kui maggama heitsin. Teisel päwal warra hommiko pörasin linnale selga; seal olles poisid ja laew ei läinud minno melest. Eotsin löddo ennam rahho leidma. Agga walle! Maene, ni pea kui mind näggi, hakkas tiggedaks sama, laebas lapsi ennese käest ärrapetetud ja müdud ollema ja andis sedda minno süüts. Nisuggused sõnnad ollid ta suns hommikko ja öhto ja ühtepuhlo, agga kui ütsi olli, nuttis. Mis ma siis piddin teggema? ei ma lausunud sõnna. Need ollid kurwad päwad ja nädalad, meie saunas olli taewas otsekui pilwes, tö egga rahha ei olnud mul ennam rõmuks. Siis wötsin kätte ja lätsin linna, et saatsin ommeti kaupmehhe käest, talle jäggo laew olli, kuulda, kas poisid jubba Inglis-male sanud ja kas pea tulleswad taggasi!

Roido Peter, kui nenda olli kõnnelenud, pühkis warufaga wet filmist ja kaua ei sanud sõnna suust. Siis rätis jälle: „Ma 'p tahhaks ennam selle peale mõelda,

egga wöi legi sedda ahvastust, mis siis minno peale tuli, mõista. Ollin enne waewa forma al, nüüd sain hopis mahharõhhutud. Tahhan lühhidalt sest asjast rätida: kui kaupmehhe kuntorisse tulin ja laste ja laewa järrel lulasin, wastati mulle: wöi sa polke weel sedda õnnetust kuulnud! jah, halle luggo. Laew Tauskama rannas läinud hukka, mehed keif uppunud ja kaubadgi nüüd merre põhjas; se on meile jureks kahjuts! — Anti mulle siis weel rubla täks nago meleheaks ja sadeti mind minnema. — Ma lätsin ühtepuhlo kunni tojo sain ja naesele ütlesin: „lapsed merre-põhjas, laew läinud hukka!“ Maene kohlus ja kahwatas ärra, siis finnitaks mulle wandega, et isse süüts lahti, et iales ei olleks lapsi ärra annud agga minna sedda teinud: omma lapsed tapnud. Teisel hommikul ta sängist ei tõusnud üllesse, laebas pead ja süddant, olli siis täks päwa haige ja heitis hinge; agga ta wiimsed sõnnad ollid: „Peter, poisid olled tapnud, mind ka!“ — Matsime naese mulda ja wiimne rahha-koppikas kullus selle peale ärra; jäin järrele, kui waene sant ja naese wiimsed sõnnad ei tahtnud minno melest miina; kui tööd teggin, ollid meles, kui mahha heitsin kallasid minno kõrwas, nenda et wiimaks minno mele-arro seggasetks läks. Siis ma ennam omma saunas ei wöinud tund aega rahhul seista, hultusin möda külla ja metsa, rahho otstides. Agga ei ma leidnud. Weitsid ja riisto müsin wähhä hawal ärra ja ostsin leiba, — agga leiwast ei tahtnudgi küll olla, ostsin ka wina. Rõrts jäi mulle jälle armsaks